

tragtning er meget mangelfuld, navnlig hvor der er Tale om en Arv, som tilfalder Livsarvinger og dem, der staae i Klasse med disse. Jeg vil tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa det Tilfælde, at f. Ex. en Søn sidder og ernærer sin Moder med sit Arbejde, at Sønnen dør og Moderen arver, troer man da i Almindelighed, at den gamle Moder virkelig vil kunne taale at bidrage af den Arv, hun under almindelige Forhold kan faae. Nu vil man maaskee sige, det er et ekstraordinært Tilfælde, det forekommer ialfald meget sjældent, men saa vil jeg tillade mig at henvise det ærede Thing til andre Tilfælde. Lad os f. Ex. tænke paa de mange Embedsfamilier, — hvilken en uuaadelig Forandring foregaaer der ikke i deres finansielle Stilling i det Dieblit, deres Forsørger dør bort? Er der da Noget at beskatte? Nei, der er som oftest Mangel. Dette gjælder ikke blot om Embedsfamilier; lad os see hen til de talrige Familier i Landbostanden og Haandværksstanden, hvor Manden ved sin Arbeidsomhed, Drift og Virksomhed i det Hele bidrager meget væsentligt til Familiens Underhold; naar han dør bort, er der sandelig ofte ikke Meget tilovers, og der er ikke nogen Grund til at beskatte, hvad der kan være Gjenstand for Arv. Naar vi sammenholde disse Betragtninger med de Betragtninger, som den ærede Rigsdagsmand for Odense (Schovelin) gjorde gjældende, saa troer jeg, at vi maae have meget stor Betænkelighed ved at gaae ind paa dette Lovudkast. Jeg skal naturligviis paa ingen Maade have det Mindste imod, at man ophæver Bestemmelsen i Forordningen af 8de Februar 1810 § 6, paa Grund af det Forhold, hvori den staaer til den Stempellov, der er forelagt, men hvad den øvrige Deel af Loven angaaer, og navnlig den Deel deraf, som berører Livsarvingernes Arvpart, da troer jeg, at vi idetmindste for Diebliffet ikke behøve at gaae ind derpaa.

N. Sage: Jeg troer ikke, der kan tænkes nogen Skattelov, uden at der kan gøres gyltige Indvendinger imod den, men det er nu engang saa, at Staten behøver endeel Penge til sine Udgifter, som den maae tage af Indvaanernesomme, og naturligviis paa den

Maade, som falder dem mindst besværlig. Efter min Anskuelse have vi her to gode Love, den ene er den, vi nu behandle, og den anden er den, der følger efter den. Efter mit Skjøn ere de saa gode, at de fortjene at blive vedtagne, selv om det Tilfælde skulde indtræffe, at Stempelloyen, som vi havde for igaar, ikke bliver vedtagen i den Skikkelse, som den høiærede Minister ønsker. Jeg mener derfor, at den Yttring, den ærede Minister fremsatte igaar, at det kun var ved at vedtage Stempelloyen, at vi tillige kunde vente at faae de to andre Love satte igjennem, ikke var begrundet; det forekommer mig, at denne Lov meget godt kan vedtages for sig selv. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Forhøielsen af Arveafgiften fra $\frac{1}{2}$ til 1 pCt. vistnok er rigtig, og naar den ærede sidste Taler ansøgte, at der var mange Tilfælde, hvor en Fader døde bort og ikke efterlod sine Arvinger Noget, saa faaer jo Loven i saadanne Tilfælde Intet at bethyde. Dersom han efterlader saa lidt som 100 Rd., saa troer jeg ikke, det kan have Stort at sige, om der gives 1 Rd. istedetfor 3 Mk. i Arveafgift. Der er imidlertid mange Tilfælde, som det ærede Medlem ikke berørte, hvori der efterlades en stor Formue til Børnene, og skulde der ikke i saadanne Tilfælde uden mindste Ulempe kunne afgives 1 pCt. istedetfor $\frac{1}{2}$ pCt.? Det forekommer mig, at Forældre i Almindelighed skulde deres Børn en god Opdragelse og ikke Videre; Alt, hvad Børnene faae efterladt i Penge er, som det omtrent er udtalt i Loven, Noget, som de ikke have videre Krav paa. Hvad der endvidere kan ansøres til Fordeel for Loven, det er, at, hvor der falder Arv efter Andre end netop Forældre, der er det i den Grad en Fordeel for dem, der arve, at de meget godt kunne give Staten en høi Afgift af hvad de saaledes erholve. Iøvrigt vil jeg henstille til Overveielse, om man ikke skulde sætte en noget varierende Scala, saaledes at de forskjelligte Slægtskabsforhold kom til at svare mere eller mindre i Arveafgift. Fremdeles vil jeg henstille til Overveielse, om man ikke skulde tage 10 pCt. i Arveafgift, naar der efterlades Arv til Folk, som slet ikke staae i Slægtskabsforhold til Arveladeren. Det er ikke saa sjældent, at der er formuende Folk, som ikke have